

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 29

гр. Бургас, 07.02.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в закрито заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светла М. Цолова

Членове: Даниел Н. Марков
Гергана Ж. Кондова

като разгледа докладваното от Светла М. Цолова Въззивно частно наказателно дело № 20232000600025 по описа за 2023 година

Производството е образувано по частни жалби против определение, с което е оставено без уважение искане за изменение на мярка за неотклонение задържане под стража в съдебното производство.

В частните жалби, подадени от упълномощените защитници на подс. С. И. С., са изложени оплаквания за незаконосъобразност и необоснованост на атакувания съдебен акт. Защитниците считат за неправилен извода на първоинстанционния съд за липса на новонастъпили обстоятелства. Изтъкват като обстоятелства, обосноваващи изменение на сегашната мярка за неотклонение, прекомерната продължителност на задържането на подсъдимия, доближаваща се до предвидения в чл.63, ал.4 от НПК законов максимум, както и твърде дългото продължаване на съдебното производство и неговото двукратно отлагане по причини, свързани с частния обвинител и неговия повереник. Акцентират на липсата на опасност от извършване на престъпление и от укриване на подсъдимия, която аргументират с чистото съдебно минало на същия, с перфектното му процесуално поведение, с наличието на постоянен адрес и стремеж към установяване на фактите по делото, в частност на мотивите и побудите за извършеното. По тези съображения молят въззивният съд да отмени първоинстанционното определение и да измени взетата спрямо подс. С. С. мярка за неотклонение от задържане под стража в по-лека, като посочват конкретно домашен арест.

Повереникът на частния обвинител Кирил Василев Василев е депозирав

писмено становище по частните жалби, в което заявява, че същите са неоснователни. Изтъква, че в искането за изменение на мярката за неотклонение не се сочат нови факти и обстоятелства, обосноваващи промяна в мярката за процесуална принуда. Оспорва становището на защитата, че поведението на подсъдимия е насочено към установяване на фактите по делото, като твърди, че освен защитната теза, изградена с дадените в хода на досъдебното производство обяснения на обвиняемия, по делото липсват факти и обстоятелства, установени с неговото процесуално поведение и съдействие. Отбелязва, че предвиденият в чл.63, ал.4 от НПК максимален срок на задържане, на който се позовава защитата, е неотносим за съдебната фаза, тъй като касае само досъдебното производство. Като изразява позиция, че липсват нови факти и обстоятелства, обуславящи промяна на мярката за неотклонение, моли въззивният съд да остави без уважение частните жалби и да потвърди първоинстанционното определение като правилно и обосновано.

Апелативна прокуратура – гр. Бургас, чрез своя представител прокурор Кремена Стефанова, е депозирала писмено становище по частните жалби, в което нейният представител заявява, че счита жалбите за допустими, но неоснователни. Обръща внимание, че в съдебната фаза задържането не е ограничено с конкретни срокове, поради което разумният характер се преценява от гледна точка на спецификите на конкретното производство, обстоятелствата по делото, неговият предмет, сложност и страни, поведението на задържания и на националните органи. Намира за правилна преценката на първостепенния съд, че в случая не е настъпила промяна в обстоятелствата по смисъла на чл.270 от НПК, изискваща изменение на мярката за неотклонение. Отбелязва, че процесуално коректно е прието в съдебното определение, че основните доводи, които са изложени в искането пред първата инстанция, са свързани с добросъвестното поведение на подсъдимия, но не и с наличието на настъпили нови обстоятелства, които да са основание за изменение на взетата мярка за неотклонение задържане под стража в по-лека. Счита, че съдът изцяло се е съобразил с повдигнатото срещу подс. С. обвинение за тежко умишлено престъпление по чл.115 вр. чл.18, ал.1 от НК и наличието на всички изискуеми от закона предпоставки за вземане срещу него на тази най-тежка мярка за неотклонение задържане под стража. Споделя напълно становището, че към настоящия момент не са установени нови или други обстоятелства, които да дадат повод за изменение

на взетата мярка задържане под стража в по-лека. Изразява позиция за наличието на опасност подсъдимият да се укрие или да извърши престъпление и към настоящия момент, който извод се гради въз основа тежестта на обвинението, интензивността на засегнатите обществени отношения, механизма на извършване на деянието, които обстоятелства са индиция за въпросната опасност. Подчертава, че самата продължителност на задържането не е самостоятелно основание за изменение на мярката за неотклонение и не може да се противопостави на тежестта на обвинението, процесуалното поведение на подсъдимия и необходимостта от разглеждане на делото в разумен срок. Приемайки, че в случая не е налице неразумна и неоправдана продължителност на задържането, както и накърняване на основните човешки права на подсъдимия, визирани в ЕКЗПЧОС, предлага въззивният съд да потвърди първоинстанционното определение като правилно и законосъобразно.

Настоящите частни жалби са подадени от защитници на подсъдимия, който има право да обжалва постановеното определение относно мярката за неотклонение и в седмодневния преклузивен срок за обжалване, предвиден в чл.342, ал.1 вр. чл.270, ал.4 от НПК, поради което те са допустими.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с всички материали по настоящото наказателно дело, обсъди обстоятелствата, релевантни за мярката за неотклонение в съдебната фаза и провери атакуваното определение по оплакванията на жалбоподателите и служебно изцяло, направи извода, че частните жалби са неоснователни.

По повод искане на упълномощения защитник на подс. С. за изменение на взетата спрямо същия мярка за неотклонение задържане под стража и в пълно съответствие с разпоредбата на чл.270, ал.1 от НПК, първоинстанционният съд е анализирал значимите за мярката доказателства и е преценил всички факти, свързани със законността на посочената мярка за процесуална принуда.

Разрешавайки спора относно вида на мярката за неотклонение спрямо подс. С., съдът правилно е приел, че не са налице такива нововъзникнали факти, които да представляват промяна на обстоятелствата, касаещи мярката за неотклонение и които да обуславят изменение на настоящата такава - задържане под стража в по-лека.

Обсъждайки всички факти, значими за мярката за неотклонение и търсейки нови такива, настъпили след изпълнението на първоначално взетата най-тежка мярка за процесуална принуда, т. е. след – 09.05.2022г., въззивният съд, както и първоинстанционният, не установи никакви обстоятелства от въпросната категория. Заявените в частните жалби обстоятелства – чисто съдебно минало и добро процесуално поведение на подсъдимия, наличието на известен постоянен адрес, прекомерната продължителност на наказателното производство и на задържането, доближаваща максималния предвиден в законовия текст на чл.63, ал.4 от НПК срок - не са нови, нито съставляват промяна на обстоятелствата по смисъла на процесуалния закон, изискваща изменение на сегашната мярка за неотклонение спрямо подсъдимия. Процесуалното поведение на обвиняемия/подсъдимия, изразяващо се в редовното му явяване при призоваване пред разследващия орган, прокурора или съда илюстрира изпълнението на неговото задължение за явяване пред компетентния орган и не може да послужи като основание за изменение на мярката за неотклонение. Досежно липсата на предходно осъждане и наличието на известен постоянен адрес, на който подсъдимият винаги може да бъде намерен и призован, следва да се изтъкне, че тези обстоятелства са били налице и към момента на извършване на деянието и към деня на постановяване на настоящата най-тежка мярка за неотклонение, но същите не са препятствали неправомерното поведение на дееца, респективно подобаващо са били отчетени от съда в хода на досъдебното производство. Що се отнася до процесуалното поведение на частния обвинител и неговия повереник, причинили двукратно отлагане разглеждането на делото в съдебната фаза, трябва да се отбележи, че тези обстоятелства са неотносими към решаване на въпроса за мярката за неотклонение на подсъдимия, респективно не могат да послужат като основание за промяна на мярката за процесуална принуда, дори да се приеме шиканиране на процеса от тяхна страна, което в случая е малко вероятно.

При служебната проверка и внимателен анализ на всички факти, значими за мярката за неотклонение спрямо подсъдимия С., въззивният съд установи, че през изминалия период от девет месеца от реалното изпълнение на сегашната мярка задържане под стража не е настъпила съществена промяна в релевантните за нея обстоятелства, която да налага изменение на взетата мярка за процесуална принуда с по-лека, нито са събрани нови доказателства,

които да са довели до елиминиране или разколебаване на обоснованото предположение за авторството на деянието, за което се води наказателното производство. Подозрението за съпричастност на подс. С. към престъплението – предмет на обвинението продължава да съществува. Внасянето на обвинителен акт в съда, ведно с предвиденото за вмененото престъпление по чл.115 вр. чл.18, ал.1от НК тежко наказание, засилват опасността от укриване на подсъдимия и осуетяване нормалното протичане и приключване на съдебното производство.

Наред с горното следва да се отбележи, че самата продължителност на задържането на подсъдимия не е самостоятелно основание за изменение на мярката за неотклонение, тъй като това е количествен критерий, който не може да се противопостави и да измести при преценката досежно законността на мярката за неотклонение качествените показатели, каквито са тежестта на обвинението и необходимостта от разглеждането на делото в разумен срок чрез гарантиране личното и редовно явяване на подсъдимия в съдебно заседание. Отделно от това, в съдебната фаза задържането не е лимитирано в определени времеви параметри, а предписаният в законовия текст на чл.63, ал.4 от НПК максимален срок на задържане от осем месеца се отнася единствено за досъдебното производство и не касае съдебното такова. Предвид на това и отчитайки конкретните особености на настоящото наказателно дело, не може да се приеме, че в случая е налице неразумна и неоправдана продължителност на задържането, както и накарняване на основните човешки права на подсъдимия, визирани в ЕКЗПЧОС, която междувпрочем също не гарантира абсолютно право на освобождаване на задържаното лице след изтичане на определен период от време от неговото задържане. Във всеки отделен случай съдът е компетентният орган, който следва да прецени дали друга мярка за процесуална принуда би могла да постигне със същата степен на сигурност целите, които задържането под стража преследва - осуетяване извършването на престъпление и обезпечаване нормалния ход на наказателното производство. Съобразявайки сегашния етап на процеса – начало на съдебното разглеждане на делото в първата инстанция, особеностите на конкретно извършеното посегателство и мотивите за него, както и поведението на подсъдимия непосредствено след деянието, въззивната инстанция направи категоричен и несъмнен извод, че посочените цели няма да бъдат постигнати с определянето на по - лека мярка за

неотклонение спрямо подсъдимия.

Воден от изложените съображения и отчитайки липсата на промяна в значимите за мярката обстоятелства, въззивният състав се солидаризира със становището на първата инстанция за неоснователност на искането на защитата за изменение на настоящата мярка за неотклонение задържане под стража спрямо подс. С..

В заключение, проверяваното първоинстанционно определение, с което е отказано изменение на мярката за неотклонение на подсъдимия С. от задържане под стража в по-лека, е законосъобразно и като такова следва да се потвърди.

Ръководен от изложените съображения, Бургаският апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение №94 от съдебно заседание на 25.01.2023г. по НОХД №1198/2022г. на Бургаския окръжен съд, с което е оставено без уважение искането за изменение на взетата спрямо подсъдимия С. И. С. мярка за неотклонение задържане под стража по наказателното дело.

Определението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____